

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

Μερικά φύλλα εκ του ιδιαιτέρου σημειωματαρίου μου, υπό 'Ιξίωνος.— Αι 'Αθήναι πρό τεσσαρακονταετίας: Χρονικά τῆς βασιλείας τοῦ 'Οθωνος (συνέχεια καὶ τέλος) ὑπὸ Χ. Ἀννίνου.— Δυὸ Ἀγάπαις (ποίημα) ὑπὸ Γ. Β. Τσοκοπούλου.— Ἰδέαι καὶ ἐντυπώσεις.— Ἀπαραίτητος Προσθήκη, ὑπὸ Μ. Μητσάκη.— Εἰκόνες: Γλυκεῖα ἀνάμνησις. Ἀνδρέας Συγγρός. Μητροπολίτης Λάρινακος. Μουσική. Θεσσαλονίκη.— Διάφορα Περιέργα.— 'Εδγάρου Πόου: Σκιά, ὑπὸ Κ. Ι. Πρασά.— Ὁ πρῶτος ἔρωσ (μυθιστορία· συνέχεια) ὑπὸ Γ. Σκαλιέρη.— Νεώτερα: Ἐπιστημονικά καὶ καλλιτεχνικά.— Δημοσιεύματα.— Εὐτράπελα.— Στιγμαὶ τέρψεως.— Γράμματα.

ΕΙΚΟΝΕΣ

*Εκθεσις τοῦ 1890: Γλυκεῖα ἀνάμνησις, εἰκὼν Landré.— Ἀνδρέας Συγγρός (μέγας εὐεργέτης Θεσσαλονίκης).— Μητροπολίτης Χρύσανθος (ἀποθανὼν ἐν Κιτίῳ τῇ 22 Αὐγούστου).— Μουσική: Τὸ τραγοῦδι τοῦ Εὐφομάχου· Σπύρου Σαμάρα, ποιήσις Π. Σολάντζ.— Ἡ πυρκαϊὰ τῆς Θεσσαλονίκης· ἀποψις τῆς πόλεως πρό τῆς καταστροφῆς.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ

ἀρχόμεθα τῆς δημοσιεύσεως
ΤΗΣ «ΦΛΟΓΕΡΑΣ»

ἀθηναϊκοῦ διηνήματος τοῦ κ.

ΜΙΧΑΗΛ ΜΗΤΣΑΚΗ

Ἡ «Φλογέρα» θὰ δημοσιευθῆ εἰς δύο συνεχῆ φύλλα τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου».

Πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων ἐν τῷ μέλλοντι, δηλοῦται ὅτι ἐκδότης καὶ διευθυντής τοῦ ἀνά χειρὸς περιοδικοῦ, ὡς καὶ ἄνωθεν φέρεται, εἶνε ὁ κ. Ν. Γ. Ἰγγλέσις. Οὐχ ἦττον τὰ ἐν αὐτῷ δημοσιευόμενα ποικίλα ἔργα, ὁσάκις εἶνε ἐνυπὸ γράφα καὶ φέρουν τὸ ὄνομα γνωστών καὶ ἀνεγνωρισμένων συγγραφέων ἢ λογίων, καταχωρίζοντ' ἐλευθέρως, τῶν ὑπογεγραμμένων ἀναλαμβάνοντων τὴν πλήρη δι' αὐτὰ εὐθύνην· ὁ δὲ ἐκδότης ἐξετάζει κατὰ πόσον ταῦτα ἐν γένει δὲν ἀπάρδουν πρὸς τὸν χαρακτῆρα τοῦ περιοδικοῦ ἢ ἀντιστρατεύονται εἰς τὰ συμφέροντα αὐτοῦ. Τὸ σύστημα τοῦτο εἶνε σύνθησις εἰς ὅλα τὰ πράγματα καὶ ἀληθῶς ἐκπροσωποῦντα τὴν πνευματικὴν κίνησιν παρὰ τοῖς πεπολιτισμένοις λαοῖς φύλλα, εἰσάγοντες δ' αὐτὸ ἐν Ἑλλάδι νομίζομεν ὅτι σημαντικὴν προσφέρομεν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν φιλολογικὴν τοῦ τόπου ἡμῶν ἀνάπτυξιν καὶ παρέχομεν ἀξιωματικὴν δημοσιογραφικὴν προόδου, γενναϊότητος, ἀνεξαρτησίας καὶ εὐθύτητος παράδειγμα· μολονότι δυστυχῶς παρ' ἡμῖν περὶ τῶν τοιούτων κρατούσιν ἰδέαι ὅπως πρωτογενεῖς, ὧν διεργμνεύς ἀρκετὰ παταγωδῶς ἐγινεν ἐσχάτως ὁ ἀποχωρήσας ἀξιώτιμος συνεργάτης μας. Σκοπὸς δὲ τοῦ περιοδικοῦ, ὡς ἐδηλώθη ἤδη καὶ πρότερον, ἰδίᾳ δὲ ἀπὸ τῆς δεκαμημέρου ἐκδόσεώς του εἶνε ἡ ἱδρυσις εἰκονογραφήμενης ἑλληνικῆς ἐπιθεωρή-

σεως, χρησιμευούσης συγχρόνως καὶ ὡς κατάλληλον φιλολογικόν, ἐπιστημονικόν ἢ καλλιτεχνικὸν ὄργανον.

Πρὸς τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐξωτερικῷ κ. κ. ἀνταποκριτὰς ἡμῶν ποιούμεν γνωστὸν ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐλευσομένου μηνὸς Ὀκτωβρίου ἀρχόμεθα τῶν γενικῶν εἰσπράξεων τῶν συνδρομῶν καὶ παρακαλοῦμεν θερμῶς ὅπως συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν δὴ λωσιν ταύτην ὡς πρὸς τὴν ὅσον τάχιον ἀποστολὴν χρημάτων. Διὰ τὰ μέρη δὲ τὸσον τοῦ ἐσωτερικοῦ ὅσον καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἔνθα δὲν ὑπάρχουν εἰσέτι ἀνταποκριτὰ τοῦ «Ἀττ Μουσείου» παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. συνδρομηταὶ νὰ πέμψωσι πρὸς τὸ ἡμέτερον γραφεῖον ἀπ' εὐθείας τὴν συνδρομὴν των, ὁδὸς Φιλελλήνων ἀριθ. 24. Δηλοῦμεν δὲ διὰ τὰ περαιτέρω εἰς τοὺς κ. κ. ἀνταποκριτὰς καὶ συνδρομητὰς ὅτι μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ ἄνω μηνὸς τὸ φύλλον θέλει διακοπῆ ὀριστικῶς πρὸς πάντας τοὺς μὴ ἀποστείλαντας τὴν συνδρομὴν των.

Οἱ ἐν Ἀθήναις κ. κ. συνδρομηταὶ ἡμῶν οἱ μὴ λαβόντες ἀριθμὸν τινὰ ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων φύλλων ἔνεκεν ἀλλαγῆς τοῦ διανομῆος παρακαλοῦνται ὅπως δηλώσωσι ἡμῖν τοῦτο πρὸς ἀποστολὴν.

ΜΕΡΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΥ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΥ ΜΟΥ

Χθὲς εἶδα εἰς τὸν ὕπνον μου ὅτι με ἐπέσκέθη μία Μοῖρα. Ἡ Μοῖρα ἤθελε τὸ καλὸν μου καὶ μοῦ ἐχάρισε τὴν Γνώσιν. Ἐγὼ τὴν εὐχαρίστησα ἐνθύς, ἀλλὰ τῆς ἐζήτησα τὴν Δύναμιν. Τότε, ἔφυγεν αὐτή, καὶ ἀντ' αὐτῆς ἦλθε μία ἄλλη, ἡ ὁποία μοῦ ἔδωκε τὴν Δύναμιν. Ἀλλ' ἐγὼ τὴν εὐχαρίστησα, καὶ ἐζήτησα τότε καὶ τὴν Γνώσιν. Τότε ἐμφανίσθησαν διὰ μίαν στιγμὴν κ' αἱ δύο, μ' ἐκύτταξαν καλὰ-καλὰ κ' ἔχαμογέλασαν, καὶ ἔφυγαν χωρὶς νὰ μοῦ δώσουν τίποτε.

Ἀνθρωποι, χριστιανοὶ, ἀδελφοί, δὲν γνωρίζετε νὰ μοῦ ὑποδείξετε κανένα θηριοδαμαστὴν δι' αὐτὰ τὰ δύο ἀγρίμα, αὐτὸν τὸν πάνθηρα καὶ αὐτὴν τὴν τίγριν, ἅτινα φέρω ἐντός μου, κατασπαράσσοντα τὴν σάρκα μου,—τὸν Ἐγκέφαλόν μου καὶ τὴν Καρδίαν μου;...

Βοτανικὴ ἐφηρμοσμένη: Ἡ ἀποτυχία εἶνε τσουκνίδα. Ἡ ἐπιτυχία εἶνε μανδραγόρας.

Τὸ πονηρότερον καὶ τὸ μᾶλλον εὐκόλως ἀπατώμενον ἐξ ὅλων τῶν ζώων εἶνε... ὁ ἄλλων.

Ἡ μαμὴ εἶνε ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος τῆς ζωῆς. Κατὰ τὴν γένναν, αὐτὴ κόπτει τὸν λῶρον, δηλαδὴ τὸν γόρδιον δεσμόν, τὸν συνδέοντα τὴν ἀνυπαρξίαν μετὰ τὴν ὑπαρξίν.

Μὲ ὅ,τι ὄπλα καὶ ἂν με πολεμήσης, θὰ σὲ πολεμήσω!

Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι ἡ Φρόνησις δὲν κάθεται εἰς τὸ ἴδιον σπῆτι μετὰ τὴν Λογικὴν.

Πόσοι ἀσήμαντοι μετὰ πόσιν χαρὰν θὰ ἐγίνοντο ἂν τοὺς βαστούσαν τὰ κότσια βδελυροὶ!

Τὸ Ὀνειρον, μήπως τυχὸν δὲν εἶνε παρὰ ἡ Πραγματικότης ἐν ἐμβρύῳ;...

Ἀπόφασις μετὰ σκέψιν—ἐνδοτικτὸν βραδυποροῦν.

Ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι με ὅσους μοῦ τυχαίνει νὰ ὀμίλῳ πρέπει ἐξάπαντος ν' ἀποφασίσω νὰ παραδέχωμαι τυφλῶς ἐν γένει ὅ,τι καὶ ἂν μοῦ λέγουν, διότι τόσῃ εἶνε συνήθως ἡ ἀντιθεσις εἰς ἢν εὐρίσκωμαι μαζί των, ὥστε θὰ ἐχρηαιζόμενοι τοὺς διπλοῦς μῦς τοῦ Ταρταρὲν ἂν ἤθελα νὰ τοὺς δέρω.

Ἐν τῷ οὐτιδανῷ αὐτῷ ἀστῷ, ὅστις διέρχεται ἐμπρὸς σας, ποῖος σὰς ἐγγυάται ὅτι δὲν περνοῦν δέκα Ἡλιογάβαλοι συγχρόνως;...

Ἡ εὐτυχία εἶνε πολὺ συχνότερον ἀφ' ὅ,τι κοινῶς νομίζεται ἀπεχθής, ὅπως ἡ δυστυχία πολὺ συχνότερον γελοία.

Προχθές, ἀπέναντι εἰς τὸ σπῆτι μου, ἀπέθανεν ἓνας ἀξιωματικὸς. Νέος ἀκόμη, κάλλιστος κ' ἐκτιμώμενος κοινῶς, ἐκ τῶν μᾶλλον γνωστῶν καὶ τῶν μᾶλλον ἀγαπωμένων. Ἀφῆνε χήραν τὴν νέαν καὶ αὐτὴν ἐτι σύζυγόν του καὶ τεσσαρα-πέντε παιδιὰ. Καὶ ἐνῶ ἑκαθήμεν εἰς τὸ παράθυρόν μου καὶ ἐβλεπα τὴν συροῖν τοῦ κόσμου ἡ ὁποία ἤρχιζε κ' ἐσυλλογιζόμενοι τὰ δύο μικρά του, μόλις τριῶν ἢ τεσσάρων χρόνων, τὰ ὁποία χθὲς ἀκόμη ἐκύτταζα νὰ παίζουν εἰς τὸν δρόμον, ἐφριξα διαμιάς σχεδὸν μέχρι τῶν κοκκάλων, ἀκούσας αἰφνης τὴν σπιτονοικοκυρὰν μου, ὑψηλὴν κατακόκκινην γυναῖκα, ὑπανδρευμένην καὶ αὐτὴν καὶ μετὰ παιδιὰ, κραυγάζουσαν βροντοφῶνως πρὸς μίαν ἀπὸ τὰς γειτονίσσας:

— Νὰ πάμε νὰ ῥάμε γλήγορα γιὰ νὰ βγοῦμε νὰ ἰδοῦμε. Θὰν τοῦ γίνῃ ὦρα ἰα κηδεῖα!

Τὸ καλοκαίρι μ' ἐνοχλοῦν ἀνυποφῶρος τὰ κουνούλια· τὸ φθινόπωρον αἱ συνεδριάσεις τῆς βουλῆς· τὸν χειμῶνα αἱ βροχαὶ καὶ οἱ θαλεψῆδες· τὴν ἀνοιξιν αἱ ἐξετάσεις τῶν σχολείων· ὅλον τὸν χρόνον οἱ φίλοι μου.

Φαίνεται ἀπὸ τίνος νὰ μὴν κάμνω ἀνοσιδίας. Ὅσους συναδέλφους συναντῶ, μοῦ σφίγγουν τὸ χέρι, ὡσὰν νὰ ἤθελαν νὰ μοῦ σφίξουν τὸν λαιμόν.

Τί στόφηφα Ἀργοναύτου εἰς κάθε προκοπήσαν τῶν πλατειῶν μας! Καὶ ἔπειτα λέγουν ὅτι οἱ Ἕλληνες δὲν εἶνε πάντοτε οἱ ἴδιοι! Ἡ μόνη διαφορὰ εἶνε ὅτι οἱ παλαιοὶ ἐκεῖνοι ἐκυνηγοῦσαν χρυσὰ δέματα καὶ οἱ νεώτεροι αὐτοὶ ὡς ἐπιτοπλεῖστον χρυσὰ τέρατα.

'Ιξίων